

081226 Annandag Jul Claes Strömqvist

”Jag ser himlen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida.” Det var det näst sista Stefanos sade innan han blev stenad, som den förste av alla kristna martyrer. Det sista han sade var: ”Herre Jesus, ta emot min ande.” Och på sina knän ropade han: ”Herre, ställ dem inte till svars för denna synd.”

Den Jesus Stefanos såg på Faderns högra sida i den öppna himlen, var samme Jesus som föddes av jungfrun Maria i Betlehem. Den Jesus som levde ett helt vanligt liv hemma i Nasaret under 30 år. När Han sedan döptes av Johannes till sitt avgörande uppdrag som världens befriare och frälsare, då öppnades himlen och den helige Ande kom ned över Honom i duvans skepnad och Faderns röst hördes: ”Du är min älskade Son, du är min utvalde.”

Den Jesus som till slut röjdes ur vägen. Han rubbade maktens och vanans cirklar så till den grad, att Han måste tystas med alla medel. Han drevs ut och korsfästes, men bad för sina bödlar och gjorde den gamla aftonbönen från Psaltaren till sin: ”Fader, i dina händer lämnar jag min ande.”

Vi ser vem Stefanos är lärjunge till och följer i spåren. Han var en av de sju diakonerna i urförsamlingen. Vi möter honom i Apg, efter Pingsten. Han tycks inte ha tillhört den ursprungliga gemenskapen kring Jesus. Det är alltså den helige Andes verk och hjälp att han sett och kommit till tro på Jesus, den inkarnerade, den korsfäste, den uppståndne och himlafarne. Genom Anden var han fylld av nåd och kraft, som vi hörde i episteln, och kunde bekänna och vittna om sin Herre och följa Honom i död som Hans.

Stefanos hör på så vis ihop inte bara med Julen utan även med Påsken och Pingsten. Med hela Kristusverkligheten, den som Lukas låter oss lära känna i sitt evangelium och i Apostlagärningarna. Den Lukas som i sin tur hämtar sina uppgifter bl. a från Maria. Hon som var med hela tiden. Inte bara i Nasaret och Betlehem. Så får också vår tro växa till. Den har sin förankring i Julens evangelium, men berikas med allt det övriga och blir hållbar och uthållig.

Vi kan utgå ifrån att Stefanos fått förmedlat till sig Jesu ord i dagens evangelium. Där de utsända apostlarna förbereds på att det kan gå lärjungen som Mästaren. Att de skall bli hatade av alla för hans namns skull. Men att de mitt i förföljelsen, utlämnandet och tortyren inte behöver bekymra sig. Det som behöver sägas skall läggas i deras mun av Faderns Ande och vid slutet finns räddningen, för den som håller ut.

Allt detta får vi som ett konkret exempel målat för oss i Stefanos martyrium. Och sedan dess har han haft oräkneliga efterföljare fram till i dag. Inte minst under 1900-talet, som bidragit med fler martyrer än något annat sekel.

De totalitära och inomvärldsliga läroarna, - ismerna och makterna tål inte att ringaktas och ifrågasättas i sin mänskliga bräcklighet och inskränkthet. Allra minst av dem som älskar Honom som ensam getts all makt i himlen och på jorden. Den till synes Maktlöse som enbart demonstrerar sin styrka genom kärleken.

I vår domkyrka finns martyrernas kapell. Det påminner oss om att den som mister sitt liv för Kristi skull vinner det. Han eller hon blir ihågkommen inte bara av Gud utan också av människor. Tanken hos dem som utplånade och uttraderade dessa Kristusbekännare var att de för alltid skulle vara försvunna och glömda. Men det paradoxala är att det blivit precis tvärtom. Så har Stefanos fått sin plats här uppe till vänster i vårt altarskåp tillsammans med Johannes, som har sin dag i kyrkoåret i morgon. Vår tros belackare har det därför inte så lätt.

Med en öppen himmel och en påtagligt synlig Jesus i centrum, då blir även den mest fruktansvärda död en väg till Livet med stort L.

Himlen öppnades i julnatten. Den öppnades inifrån. In i den här världen sådan den ser ut sänder Gud sin Son. Till alla instängda, till alla som inte kan finna himlens port och än mindre öppna den av egen kraft och förmåga.

Att just detta barn är den nyckel som passar till låset, det är det stora erbjudandet till oss. Vi får gå in i de nya möjligheter som nu öppnar sig. Ta för oss av himlens alla skatter, som ställs till vårt förfogande. Så stor är Faderns kärlek till alla sina barn.

Men Maria fick också höra att hennes barn skall bli till fall eller upprättelse för många och till ett tecken som väcker strid. Det går inte att ta för sig av den ena sidan av Julens gåva, utan att också få den andra.

Vi är döpta till att vara Guds barn och Kristi syskon. Men vi är också döpta till Hans död och uppståndelse. Till delaktighet i det hat som riktas mot Kristus, när Hans ljus och anspråk irriterar och utmanar den gängse livsinställningen och livsstilen.

Inför martyrernas vittnesbörd, som kostat dem allt, så är vår tro på och vår bekännelse till Herren Kristus inte mycket att komma med.

Det är vi som utmanas av Julen och Påsken och Pingsten. D v s vi får som Stefanos fästa blicken på den Jesus, som sökt upp oss här, som dog vår död och besegrade den i sin Uppståndelse.

Vi får öva oss i att be för dem som gör oss illa och som vi har svårt med och vi får sluta varje dag fram till vår sista med orden. "I dina händer Herre Gud lämnar jag min ande." Då är vi i gott sällskap. Här i livet, i döden och i den öppna himlen.